

Кибукевич Г.П.

Дорога до себе

Рокитне 2012

Кибукевич Г.П.

Дорога до себе.

Посібник. Видання 2 –е, доповнене.- Рокитне: 2012

Автор: Кибукевич Галина Петрівна, вчитель Більської загальноосвітньої школи I – III ступенів.

Рецензент: Мальченко Г.К., методист РМК.

Відповідальний за випуск: Сулковська Л.В., завідувач РМК.

У збірочці вміщено кращі поетичні твори молоді поетеси, вчительки талановитої і творчої.

Для учнів загальноосвітніх шкіл, гімназій, ліцеїв, учителів української мови та літератури, світової літератури, усіх небайдужих до поетичного слова.

Рекомендовано до друку науково – методичною радою РМК.
(протокол №1 від 07.09.2011 р.)

Ви тримаєте у руках збілочку молодої талановитої вчительки Галини Петрівни Кибукевич.

Теми, які хвилюють поетесу, знайшли відображення у її поетичному надбанні.

Любов до рідного краю, села, домівки, щирі людські почуття, закоханість у чарівну поліську природу, небайдужість до обраної професії, далеке історичне минуле свого села – все це засвідчує про те, що схвилювало і хвилює авторку у буденному житті.

Це власні творчі пошуки, сміливі дерзання.

Галино Петрівно, щасливої Вам дороги поетичними стежками, щоб на них Вам завжди було сонячно і тепло!

***З повагою Л.Сулковська, завідувач
районним методичним кабінетом***

НЕПОГОДА

Опустели поля и леса опустели,
Отпылала рябина багряным огнем,
Птиц отряды умчались, за моря улетели-
И печаль свою осень выливает дождем.

С неба падают капли, с неба льются дождемки,
Заливают округу и стучатся в окно.
Отчего плачет небо и роняет слезинки?
Отчего загрустило? - Только нам все равно.

Все давно опостыло, непогода лишь злится,
Разобраться бы в чувствах, только будет ли прок?
Может быть, непогода уже в сердце стучится-
Ты раскрой поскорее яркий радужный зонт.

Пусть вокруг непогода, пусть вокруг только лужи,
От дождя зонт укроет наши чувства всегда.
Только ты в свое сердце непусти холод стужи-
И любовь не покинет нас уже никогда.

*****

С тобой давно не виделись уж мы .
Быть может, к лучшему случилось это.
Ты далеко – и встречи далеки,
И не вернуть обратно наше лето.

Осталось прошлое. Что ждет нас впереди?
Прогноз один -туманность отношений.
Я знаю. Должен знать и ты-
Любовь не терпит подношений.

*****

Вдоль дороги мелькают березы,
Мчим вперед мы навстречу судьбе,
Что нас ждет там, за поворотом
Неизвестно ни мне, ни тебе.

Нам судьбы неизвестны дороги,
На ошибках мы учимся жить,-
Пусть на сердце тоска и тревоги,
Мы спешим эту чашу испить.

*****

Жизнь идет - мы меняем планы,
Дни за днями идут чередой,
Мы в воздушные мчимся дали,
Но в грядущего свой устрой.

Колесо фортуны кружится:
Ровный путь, вдруг крутой поворот,
От судьбы не уйти, не скрыться -
Мчит нас жизни водоворот.

*****

Я хочу: чтобы солнце светило всегда,
Чтобы люди друг друга любили,
Чтобы мир не тревожила больше война,
Чтобы все континенты дружили.

Я хочу: чтобы наша страна расцвела,
Чтобы шутки и песни звучали,
Чтоб болезней не знала планета Земля,
Чтобы всюду цветы распускались.

*****

Старый год уходит прочь
По лесной тропинке,
Голубая нынче ночь,
Кружатся снежинки.

Колокольчиком звеня
Тройка лихо мчится,
Снег летит из-под копыт,
Под луной искрится.

Мчится тройка удалая -
К нам спешит веселый гость.
И, бокалы наполняя,
За него поднимем тост.

За него! За год грядущий!
Пусть веселье грянет пуще!
За здоровье, счастье, смех
И, конечно, за успех.

*****

Очень скоро Новый год
В дверь к нам постучится,
На высокий, на порог
Принесет гостинцы.

Новый год – желанный гость
И не счесть подарки:
Ну, кому удачи гроздь?-
Подставляйте шапки!

Вот вам, кто чего хотел,
Разбирайте, братство!
Здесь здоровье, здесь успех,
Счастье и богатство.

А кому задорный смех
И любви прекрасной?
Пусть струится лунный свет.
С Новым годом! С счастьем!

*****

Метель мела, метель кружила
Без усталы три долгих дня:
Повсюду снегом все укрыла,
Везде тропинки замела.

Метель постель из снега слала-
И ветер приумолк, притих.
Постель нетронутой осталась,
Ведь не пришел ее жених.

Она ушла в свои хоромы-
Дворец, построенный со льда.
И удивлялась вся природа,
Что влюблена метель была.

*****

Почему так устроен мир,
Станным кажется мне иногда:
Для одних жизнь - веселый пир,
Для других - боль и нищета.

Жизнь идет своим чередом
И вращается шар земной,
Пролетают годы, столетья,
Обретают вечный покой.

И под слоем нетронутой пыли,
В пожелтевших страницах книг
Ищем мы себе оправданье,

Расчищаем засохший родник.

*****

Что жизнь – театр, а все мы в нем - актеры,
Известно человечеству давно,
Но все же, как разнообразны роли
И мастерски сыграть их суждено.

Сегодня ты в комедии играешь,
А смотришь, завтра, уж трагедии герой.
В театре этом необычно и внезапно -
Все происходит здесь само собой.

И как приятны нам бывают роли,
Так отвратительны оные иногда,
Но мы играем их, иль уж сыграли-
Распределила так давно судьба.

Нам не нужны афиши и гримерки,
И на подмостки мы не выходим,
Но все мы знаем: от рожденья до забвенья
Здесь каждый миг для нас не повторим.

Нам не нужны суфлеры и дублеры,
Но все же есть незнанный режиссер.
И он следит за исполнением роли,
Чтоб каждый за кулисы вышел в срок.

ЗИМА

Отпылала осень огненным закатом,
Улетели птицы в дальние края,
В расписной карете, в серебристом свете
Едет горделиво строгая зима.

Кружатся снежинки в дивном хороводе,
От дыханья ветра все сильнее дрожат,
Взявшись крепко за руки, падают на землю,

Хрупкие пушинки сном волшебным спят.

А метель и вьюга зверем завивают,
Заметают тропы, леса, и поля;
Лютые морозы реки льдом скрепляют –
И под грозной силой сникла вся земля.

Царственно раскрылись зимушки объяття,
Бережно устлала все снеговым ковром.
Ели и березы, как невесты в платьях,
До весны уснули дивным, нежным сном.

Колыбельною волшебной усыпила
Всю округу седовласая пурга;
Серебристым колокольчиком манила
В дали снежные искусница-зима.

ВЕСНА

Все мы, все мы в этом мире тленны.
Было так и будет так всегда.
Только нет забвенья у природы -
За зимой всегда придет весна.

И растают ледяные глыбы
В переливе солнечных лучей,
Вдруг зажглись тысячи свечей.
Словно посреди глубокой ночи

И падут с земли зимы оковы,
Рухнут бастионы льда и зла,
Проплывет над нами дух свободы
Той, что подарила нам весна.

*****

Я не знаю: как мне быть, что мне делать,
Как дальше жить?

Где мне найти путеводную звезду,
Что так похожа на заветную мечту?

Как мне попасть в изобилия сад? –
Ждет на пути немало преград.

Как обрести мне душевный покой? –
В море житейском волна за волной

Катятся, мечутся, бьются о скалы,
Брызги летят, остаются печали.

Горький бокал преподносит судьба,
Выпить который должна я до дна.

Что ожидает в грядущем меня? –
Падают капли – слезинки дождя.

Но высыхают они на ветру,
К солнцу поднявшись, встречают весну.

Жизнь – не кончается, жизнь – продолжается.
Верю: печали пройдут, тучи рассеются,

Горе забудется, высохнут слезы,
Вдаль уйдут грозы, смыслом наполнится жизни сосуд.

*****

Как загорается ала заря,
Как быстротечна и шумна река,

Как нас пьянят ароматом цветы,
Как милозвучен шепот травы,

Как дорог сердцу родной уголок,
Дом, где ты вырос, костра огонек,

Так, обратившись к Богу с мольбами,
Мы оставляем заботы, печали.

Бог – это чистый журчащий родник, -
Жаждающий путник устами приник.

Сил придала ему вера Христова,
Бодро шагает дорогой он снова.

Бог – это яркосветящий маяк.
В шторм – лишь ему доверяет моряк,

Смело ведет он корабль меж волнами –
Рифы теперь не страшны с валунами.

Бог – наш Спаситель, Надежда, Творец.
Бог – наш великий Небесный Отец.

Жизни дорогой с Богом шагай,
Господа имя в веках прославляй.

МОЛИТВА

Я сама порой не понимаю,
Что творится в глубине души,
Отчего так часто я страдаю
В ожиданьи жребия судьбы.

Ведь судьба моя неумолима,
Не желает открываться мне,
Оттого, так грустью я томима,
Обращаюсь смысленно к Тебе.

Ты – мой Бог, Ты – Луч во мраке скверны,
Ты – Творец и Повелитель мой,
Возлагаю на Тебя надежды,
На Того, Кто властен над судьбой.

Я прошу: дай силы, дай терпенья,
Крест мой мне достойно пронести,
Твоего прошу благословенья,
За грехи, молю, меня прости.

Ведь судьба моя неумолима,
Не желает открываться мне,
Оттого, так грустью я томима,
Обращаюсь смысленно к Тебе.

Ты – мой Бог, Ты – Луч во мраке скверны,
Ты – Творец и Повелитель мой,
Возлагаю на Тебя надежды,
На Того, Кто властен над судьбой.

*****

Скажите мне, что есть любовь
И в чем ее таится сила?
Ко всем она стучится в дом
И лишь меня не посетила.

А, ожжет быть, она стучит,
А я ее не слышу стука.
Уснуло сердце и молчит,
Не внемлет ни словам, ни звукам.

Но я не каменная, нет!
Я жду мгновенья пробужденья.
Она придет еще ко мне
И прочь уйдут мои сомненья.

*****

(русский вариант)

Ночь. Спят усталые клены.
Окна потухшие спят.
Звездочки лишь озорные
В небе далеком горят.

Спят придорожные травы,
Спят вдоль реки камыши;
И ветерок шаловливый
Спит в предрассветной тиши.

Улиц безмолвие дышит,
Мрак заползает в дома.
Ночь коротка летом. Слышишь?
Уж просыпаться пора.

Встань, посмотри, как прекрасен
День на рассветной заре:
Бодр он, румяный и весел,

Вымыт в кристальной росе.

Взгляни, как светило дневное
Над лесом, проснувшись, встает,
Солнышко как золотое
Всем пробужденье несет.

*****

(український варіант)

Ніч. Сплять потомлені клени.
Вікна погаслі вже сплять.
В небі яскраво-холодні
Вогники зір мерехтять .

Сплять придорожній траві,
Сплять на ріці комиші
І вітерець пустотливий
Спить в непорушній тиші.

Пусткою віє від вулиць,
Темінь усе обняла.
Літня нічка коротка -
Вже прокидатись пора.

Хороше як прокидатись
На світанковій зорі,
Біля криниці вмиватись
На прохолодній росі.

Глянь, як світило велично
Сходить з-за лісу верхів,
Промені щедро і ніжно
Сипле з своїх рукавів.

*****

Коли на землю тихо і врочисто
Лягає вечір темною габою,
Коли на серці сумно і самотньо,
Мені так хочеться побути із тобою.

Дивитись в твої ніжні, щирі очі
І слухать таємничий шепіт трав,
Іти з тобою вдвох назустріч ночі,
Нести в серцях любові талісман.

*****

Не моя у тім вина,
Так зіграла доля з нами:
Ти – один і я – одна,
І минають дні за днями.

Ми не квапимо події,
Все лишили, як було .
У краї далекі мрії
Наше щастя відпливло.

Ми лишились наодинці
Із буденністю життя,
Мчать нас долі колісниці
І немає вороття.

*****

Під небом високим і пишним,
Під блиском холодним зірок
Ми йшли із тобою. У тиші
Відлунював кожен наш крок.

Нам сумно було розлучатись,
Та кликала доля в світи.
І праглося в мить розставання

Не дати спалить їй мости.

СЬОГОДНІ ТІЛЬКИ Я І ТИ

Сьогодні тільки я і ти.
Над нами ясно світять зорі
І вкрай збентежені серця
Самі за нас говорять.

Ми йдем з тобою в тишині,
Стежина в'ється під ногами.
Сьогодні ми удвох, одні,
А завтра - далеч поміж нами.

*****

Я жду тебе вечірньою порою,
Живу надією , що прийде день і час,
Коли відкриє доля свою волю,
Благословить і повінчає нас.

Ми ввійдемо пліч-о пліч із тобою
У інший світ, ім'я яким –сім'я,
Де правлять згода вкупі із любов'ю,
А місця чварам й ревнощам нема.

Ми підем разом, по одній дорозі
Назустріч будням й урочистостям життя
Всміхнеться доля на батьківському порозі,
Нас поведе в прекрасне майбуття.

*****

Життя дарує зустрічі нам часто,
Які вражають пам'ять назавжди
І в серці трепет лагідний лишають ,
І дітися від цього – нікуди.

Чому так трапалося саме і зі мною
Цього не в силах й зараз я збагнуть.
Ті очі з життєдайною жагою
Не можу і не хочу я забуть.

Твоя усмішка і звичайне слово.
А як милує серце погляд твій
Усе було б здавалося чудово,
Але ти – недосяжний, ти – не мій.

*****

Зустрічаємось дуже рідко,
Зрозуміти нам не дано:
Почуття ми свої розгубили
По дорогах життя давно.

Ми не бачимо в натовпі тих,
Для кого ми щось означаємо,
У миттєвих поривах своїх
Найвірніших друзів втрачаємо.

Та хоч , як не прикро , казати,
Ми , буває, цього не бачимо,
А роки ідуть, не стоять
І усе набуває значення.

Може статися, у житті
Ми не раз іще пожалкуємо,
Про прожиті марно роки

І в душі порожнечу відчуємо.

ФАНТАЗІЯ

Пишу листи у нездійсненні сні,
Пишу тобі, мій незнайомцю милий.
Оті листи, провісники весни,
В моєму серці пристрасть розбудили.

Тобою марю, мрію і живу.
Тебе надіюсь у житті зустріти.
Ти знову й знов приходиш в сні мої
І я тебе не можу не любити.

В тих снах мене ти ніжно обнімав,
Нас вальс кружляв і в невідомість звав
Та на світанку раптом ти зникав,
Як промінь сонця мене пробуджав.

Ти знову й знов приходиш в сні мої.
Лиш тільки в сні, мій незнайомцю милий,
А я давно шукаю у юрбі,
Ті очі, що мене так полонили.

І буде зустріч, наче перший сніг,
Мов літній дощ, бентежна і раптова.
Нам ляже світ увесь тоді до ніг
І поєднає нас навіки доля.

*****

Стогне під ногами облетіле листя,
Знов іду алеєю сама,
А мені сьогодні дивний сон наснився,
Що були ми разом – ти і я.

Нас зірки єдали, в невідомість звали,
Ми стежками лісовими йшли,

Знову на галяві ми вогонь наклали –
Язики вогненні темрю пройняли.

Ми сиділи в лісі у осінній тиші,
Весело всміхався нам вогонь
І було казково в вечоровім лісі,
Нас своїми крильми обняла любов.

Ти мене так ніжно пригортав до серця,
У твоїх обіймах забувалось все
І, здавалось, щастя було зовсім близько,
І в житті кохання наше збереже.

Та не так все сталося, як у сні гадалось,
Розійшлись дороги наші і шляхи.
В самоті осінній мов луна гукнулись
Спогади далекої пори.

*****

Знову дороги лягли поміж нами.
Знов розійшлися наші путі,
Вдаль відлетіли уже журавлями
Сміхом і щастям наповнені дні.

Не повернути прекрасне минуле,
Не воскресити жагучих хвилин.
Згасло кохання вогнище світле,
Тліють останні кілька жарин.

Ти не хотів вартувати багаття,
Що розгорялось у наших серцях,
Легко зміняв на дрібниці кохання
Й досі блукаєш по манівцях.

*****

У житті, наче в грі у карти,
Не завжди йде та масть, що ждуть.
Попри відчай, жалі, негаразди,
Намагайся собою бути.

Чорна смуга колись скінчиться
І настане той світлий день –
Під промінням твій шлях заіскриться
І вітрила напне корабель.

Знов назустріч вибагливій долі
Ти полинеш, немов стріла,
І відкриєш незвідані далі,
І пізнаєш сутність життя.

ТИ ПОКЛИЧ МЕНЕ

Ти поклич мене за собою-
Я покину усе і піду,
Лиш би поруч бути з тобою,
Ти поклич мене – я прийду.

Ти поклич мене в далі сині
Щ своєю назви мене,
Доцвітають квіти осінні
І зима за порогом жде.

Ти поклич мене, чуєш, милий,
У весни зелений розмай,
Де так ніжно нам пахли квіти
І п'янило кохання вкрай.

Ти поклич – я піду з тобою,
Все кохання віддам тобі,
Станем цілим одним з тобою,
Поєднаємо долі свої.

*****

Я не кажу тобі «Прощай!»
Та погляд твій чомусь з журбою.
Промовлю стиха: «Що ж, бувай,
Ми ще зустрінемося з тобою.»

Я не кажу тобі «Прощай!»
Хоч знаю – зустріч ця остання.
Мені шепочеш : «Зачекай!
Не залишай мене, кохана!»

Я не кажу тобі «Прощай!»
Живуть хай в серці сподівання.
Ти згодом зрозумієш сам.
Я не скажу, що це – прощання.

*****

Твій погляд враз зачарував мене,
А очі чорні звали і манили.
В ту мить, здавалося, довкола все пливе,
Чого тебе раніше не зустріла?

Ті щирі очі, сповнені тепла,
Мені й донині не дають спокою,
У гості з другом я твоїм прийшла
І він нас познайомив із тобою.

Ти виявляв уважність о мене,
А я не знала, де себе подіти,
Старалась не дивитись на тебе –
Ти ж погляд мій притягуєш магнітом.

Пригадую отой «німий двобій»...
І раптом, враз, усі далекі стали,
Твій пильний погляд з – під завіси вій

Збентежив мою душу до нестями.

Я думала, у чім моя вина?
Чом доля зло так грається зі мною?
Додому з другом я твоїм ішла,
А серце залишила із тобою.

*****

Я хочу в новорічну ніч
Здійснилось, щоб бажання,
Щоб спалахнули сотні свіч
Й не гасли до світання.

А ще я хочу принести
Тобі в дарунок квіти.
Ці квіти зовсім не прості,
А Мудрості то діти

Ромашку принесу тобі -
Це квіточка надії.
Вона у серці збереже
Твої найкращі мрії.

Лілеї білі принесу -
Прийми простий дарунок.
Це квіти ніжності душі,
Це вітру поцілунок.

Троянду я до рук візьму ,
Не поколюсь шипами.
Кохання квітку запашну
Торкну злегка вустами.

Я хочу в новорічну ніч
Здійснилось, щоб бажання,
Щоб спалахнули сотні свіч
І розцвіло кохання.

НОВИЙ РІК

Я хочу вірити, що рік прийдешній
Усім нам добру долю принесе,
Зігріє усмішкою і любов'ю друг сердечний
І вітер вдаль усі тривоги віднесе.

Нехай у рік цей збудуться бажання,
Нехай додасться сили і снаги
Здійснити свої мрії і єднання
Хай буде в колективі і в сім'ї.

Нехай душі прекрасні поривання
Осяють землю світлом і теплом,
Хай проростають милосердя і кохання
У черствих душах, викоханих злом.

Хай чистий сніг сріблястою габою
Ляга на землю і в вечірній час,
Коли куранти вдаряють, ми з тобою
Піднімем келихи за Всесвіт і за нас.

ЛЕГЕНДА ПРО ОЗЕРО БІЛЬСЬК

Ліси густі, дрімучі, темні,
Грузькі прадавні болота.
Ледь-ледь проб'ється промінь
Сонця через дерев густе гілля.

Величні сосни і дуби,
Ялини в пишному вбранні,
Стрункі берези і тополі
Чекають мовчки вирок долі.

По лісах густих зелених,
Крізь хащі й болота
Ішов пращур наш із луком
І шукав собі житла.

Вийшов з темного він лісу
Там, де річки бистрина,
І відкрилась його зору
Смараглова далина.

В день ясний світило сонце,
Росами дзвеніла даль,
У долині біля річки
Пращур дім свій будував.

Здобував він теплі хутра,
М'ясо, шкіру на свій дах,
Обробляти землю вчився
І літав у дивних снах.

Навкруги ліси шуміли,
Колихалось море трав -
Ось у цім зеленім царстві
Пращур жив і спочивав.

По лісах блукали кози,
Дикі кабани, вовки,
Олені, ведмеді, лосі,
Рисі, зубри, борсуки.

Тут почуть було не диво
Дикий рев і ніжний спів.
Все кругом життю раділо,
Ліс задумливо шумів...

Так минали рік за роком
У віковичній боротьбі.
Пращур наш непевним кроком
пізнавав життя смаки.

Бог дививсь на землю з неба
І людей благословляв,
Він любив своє творіння
І гріхи їм пробачав.

Колосилось жито в полі,
Квітла в зелені земля...
За врожай, за світлу долю
Випито не раз вина.

Той напій такий чудовий
Душу й серце веселить,
І таке з тобою робить,
Що стаєш героєм вмить.

Золоті часи настали
Для розпусти й підлоти,
Черствості душі людської,
Для жорстокості й брехні.

Світ, що був таким прекрасним,
Став брудним від справ лихих,
Бог опустивсь тоді на землю
Грішних покарати усіх.

Він ходив в подобі діда –
Обідранця-жебрака
І просив шматочок хліба,
Думав, є в дітей душа.

Та від дідуся старого
Всі відводять погляд свій,
Всі женуть із двору свого –
Не потрібен їм чужий.

Тільки жінка одна бідна
Привітала дідуся,
Дала йому кусень хліба
Й до воріт ще провела.

Дід опинився коло тину
І сказав слова такі:
«Забирай свою дитину
І геть звідси ти іди.

Щоби ти позад не чула,
Не дивися ти туди,
Бо як тільки оглянешся,
Скам'янієш враз тоді».

Жінка узяла дитину
І подалася із села,
Вже була і далеченько,
Геть забудь слів не могла.

А дідусь в селі повільно
Підійшов до каменя,
Вдарив палицею в землю,
Й полилася враз вода...

У селі почулись крики
«Ой рятуйте! Поможіть!»
Їх далеко було чути...

Жінка чує – та біжить.

Хоч вона і пам'ятала
Про страшні оті слова.
Та зростав позаду галас –
Глянула у бік села.

«Господи! – сказала тільки-
Звідки прибула вода ?
Все село вже затонуло»
Й тут же стала кам'яна.

Нічка темна наступила,
Ліс здивований стоїть.
Нерухомо в мертвій тиші
Синє озеро лежить.

Лебедині білі зграї
В небі хмарами летять,
Журавлі, качки і гуси
Крильми гучно лопотять.

.....
Так спливали віки за віками
І велика була боротьба –
Наступало підступне болото,
Порятунку від нього нема.

Вже озеро в полоні болота,
Що оточило його звідусіль,
І все меншою з кожними роком
Стає плеса його блакить.

Та тепер не впізнати околиці:
Тут лежить мальовниче село!
І назву йому чудову
Озеро БІЛЬСЬК дало.

МОЄ СЕЛО

Я буду завжди пам'ятати
Те мальовничеє село,
Де народила мене мати,
Дитинство де моє пройшло.

Серед лісів густих правічних,
Серед грузьких старих боліт
Село розкинулось привільно
І дана назва йому Більськ .

Маленькі вулиці зелені,
Неначе писанки хати.
В весняну і осінню пору
Рясні буяють тут сади.

А невеличкеє озерце,
Що розлилось серед села...
Навік усіх причарувала
Його невимовна краса :

Лілеї ніжні на свою вроду
Чарівно дивляться у воду,
Берези й сосни молоді
Круг озера ведуть танки.

А за селом в безмежнім полі
Шумлять, колишуться хліба,
І вітер хилить їх додолу
В земнім величному поклоні.

Між недоспілими житами
Стежина в'ється до села
Повисла над лісів верхами
Косинка неба голуба.

Село моє мені відкрило
У світ широкий світлу путь.

Ти зіркою мені світило,
Тебе ніколи не забудь!

УЧИТЕЛЬСЬКА ДОЛЯ

Живе старенька вчителька сама
Їй молодість всміхається з портрета.
На серці щем від болю забуття -
Шукає втіхи у рядках сонета.

У довгий вечір згадує вона
Оті далекі повоєнні роки:
Грузька дорога, повінь – і весна,
І перші у її житті уроки.

Свій перший клас. Дівчатка й хлопчаки -
Такі беззахисні, допитливі і щирі.
Їй таємниці довіряли всі свої -
О! Як вони малі її любили.

Тяглись до неї, паростки малі,
І кожне слово спрагло так ловили,
Після уроків з школи разом йшли;
А серце і співало, і бриніло.

І пам'ятається їй як тоді, колись,
Збирали в табір трудовий бригади,
Де пісня й праця так переплелись,
Здавалося вовік не роз'єднати.

Ті вечори під зоряним шатром:
Картопля печена і ніжний спів гітари...
І раптом, все змінилося кругом,
І діти враз якісь дорослі стали.

Таке життя. Уже випускники
Ті галасливі хлопчаки й дівчата.
А серце розривалось від журби -
Йдуть від порогу в світ її малята .

Вона ж віддала їм усю себе,
Любов'ю власних діток обікрала,
Вливала в душі вічне і людське,
І іншого від долі не чекала.

А скільки їх було , випускників!
Хіба можливо всіх умить згадати?
Ішли роки. І зрідка лиш листи
Находили до вчительської хати.

Давно в світи полинули сини.
Живуть тепер за межами держави.
Підкралась старість - скроні в сивині,
Забули діти стежечку до мами.

А серце так тривожиться, щемить.
Втирає стиха сльози від розпуки,
Вслухається: чи хвіртка не рипить,
Але не їдуть діти і онуки.

Навколо порожнеча й тишина.
Не чуть дзвінкого сміху, легких кроків.
І обнімає плечі самота,
Ляга до ніг тягар прожитих років.

Чомусь так дивно складений наш світ,
Чомусь про вдячність забувають люди.
Живе старенька - і на схилі літ
Нема кому обняти, пригорнути.

Живе старенька вчителька сама.
Їй молодість всміхається з портрета.
На серці щем від болю забуття
Шукає втіхи у рядках сонета.

ОДА ВЧИТЕЛЮ

Кажуть, доля дається людині від Бога,
Навіть, ще до зачаття й появи в цей світ.
Можна ствердно сказати – нас вибрала доля,
Щоб по собі лишили помітний ми слід.

І в прадавні часи так вважав прародитель,
Споконвіку стоять на найвищій щаблі:
Батьківщина і Мати, Хліб і, звісно, Учитель,
Як маяк, на який всі пливуть кораблі.

І ніхто не питає: чи важко порою,
І не скаже: «Нелегку обрали ви путь,
Треба мати мистецтво володіти собою,
Про свої негаразди вмій на праці забути.»

Хоч, буває, у серце закралась тривога
І здоров'я турбує, пригнічує біль -
Та щоранку веде нас до школи дорога,
За порогом лишаяються смуток і біль.

Бо покликані ми на служіння народу
І майбутнє країни у наших руках.
Нам не варто просити за труд нагороду,
Що посіяли з часом побачим в плодах.

Кличе вересень в школу малечу завзяту,
А найперший учитель завжди ідеал,
Наче губка, все діти вбирають від нього
І з любов'ю возводять на свій п'єдестал.

Діти, мов індикатор, до всього чутливі,
Вміють фальш відчувати у тоні, в словах,
Їхні душі відкриті і чисті, й вразливі –
Все читається легко у щирих очах.

Щоб прихильність і віра дитячі не згасли,
Не ховалась образа в маленьких серцях,
На досягнутім ми не повинні спинятись,
Бо нова генерація в наших руках.

Труд учительський ноша – не кожному в силу
І від Бога, скажу вам, дається цей дар –
В кожному учні, насамперед, бачить людину
І усе фіксувати неначе радар.

Чуйність і справедливість, турбота, терпіння –
Ось чесноти властиві які вчителям
Плюс : вимогливість, ласка, доброта і - горіння,
Їх любов зігріває серця дітлахам.

Кличе знову і знову дорога до школи,
І спливають роки, наче тала вода,
І, нехай вже комусь посріблилися скроні –
Все – одно, нас чекає завжди дівтора!

І, забувши про втому, роки і турботи,
Ми виходимо знов на високий поріг.
Розлетілися учні по світу усьому,
Залишилася школа – святий оберіг.

Вчитель – мудрий наставник і тонкий психолог,
Диригент у оркестрі дитячих сердець,
Він – місток між минулим й майбутнім, хронолог,
Знань хранитель і Мудрості посланець.

Кажуть, доля дається людині від Бога.
Навіть, ще до зачаття й появи в цей світ.
Можна ствердно сказати : нас вибрала доля,
Щоб по собі лишили помітний ми слід.

ЗИМА

І знов у природі міняються ролі
Посіла на троні сердита зима,
Гуляють завії по лісу, по полі,
Вітрисько колючий наскрізь пройма.

Бенкет за бенкетом в льодянім палаці,
До неба злітають звивання – пісні,
Кружляє хурделиця з вихрем у танці
І морок сховав за завісу зірки.

Стара королева - зима сивочола,
На троні немов скам'яніла сидить,
Спогорда на все позирає довкола
І владна рука непорушно лежить.

*****

Зима. Кругом біліє сніг.
Так хороше довкола!
Стежина в'ється від воріт,
Гуляє вітер в полі.

Стоїть замріяна сосна
У сніговій памшині,
Берізка в срібних кісниках,
Коралі на калині.

(памшина -шаль, широкий шарф)

ЛЮТИЙ

Відбуваються зміни в природі,
З року в рік нас дивує вона:
По – весняному тепло надворі,
В календар зазирни – там зима.

Певно, став забувати вже лютий,
Що і він син матусі – зими:
Сніг розтанув і вітру не чути,
Не звиває тривожно в пільмі.

Зажурився чомусь місяць – лютий,
Плаче небо сльозами дощу,
Мов самотній чужак – подорожній,
Стука в шибку у пору нічну.

Мабуть, прикро йому, що він лютий,
Бо в душі має серце, не лід.
Він так хоче, щоб був і він любий,
Щоб розтав його біль, наче сніг.

БЕРЕЗОВИЙ СІК

Як зйдуть довкола останні сніги,
Струмки побіжать по стежках і дорогах,
Я біля берізки низенько схилюсь,
Застигнуть прозорі сльозинки в долонях.

І так споконвіку, як зйдуть сніги,
Дивуються сосни і вільхи, й ялини,
Чом плачуть берізки завжди навесні
І капають в тиші перлини – сльозини.

Ми так любляли березовий сік,
Бродила по лісу малеча завзята,
Усе повторялося з року у рік,
Поїла нас соком природа багата.

І знов, як в дитинстві, по лісу бреду,
Тут запах свободи в повітрі витає,
Прокинувся ліс від зимового сну,
Зелені обійми весні розкриває.

*****

Спада на трави ніжна прохолода,
Обійми вечір розкрива землі,
Яка чарівна, неповторна врода –
Моє Полісся сповнене краси.

Ступа по вулицях принишклих вечір,
Дбайливо і легко сон несе в руці;
Тихенько шепотять листочки клена,
Зорі запалюють яскраві каганці.

Небесний килим золотом гаптований,
Сріблястий човник місяця пливе,
Поліський край, до серця причарований,
В піснях любові сповнених живе.

*****

Я слухаю лісу симфонію
І тиху мелодію трав.
В природі відчувши гармонію,
Ховається сонце за гай.

На землю у чорній вуалі
Спускається темінь нічна,
Земля моя-серця колиска,
Мій смуток і пісня , й душа.

Полісся моє синьооке!-
Мій краю озер і боліт.
Земля мого батька і діда
Квітуй ще на многая літ.

*****

Зеленіє поле, зеленіє ліс,
Вітер таємниче шепче до беріз,
Гуркотить у небі весняна гроза,
Виграє на сонці перлами роса.

І зозуля в лісі голосно кує,
Соловей до ранку спати не дає,
Жито набирається сили від землі,
Молоком вмиваються навесні сади.

Відцвіта тюльпани і нарциси скрізь,
Знов п'янка конвалія кличе нас у ліс.
Ось на берег озера хвиля наплива –
Це – моє Полісся, це – моя – земля.

*****

Я люблю в вечірню літню пору,
Коли порине в сутінки село,
Вдихати свіжу ніжну прохолоду
І аромат, що сповнює єство.

Мені так любо по селу блукати,
По тихих вулицях його іти,
Коли зірок розсипане намисто,
Коли сіяє місяць угорі.

Село в вечірній час таке прекрасне
У цій врочисто дивній тишині.
І на душі спокійно й легко стане,
Всміхнуться ясні зорі з вишини.

*****

Загорнена в молочну шаль туману,
У світанковій скупана росі,
Моя земля обійми розкриває
Своїй осінній ще незайманій красі.

РАНОК У ЛІСІ

Коли вранішнє сонце умиє в росі
Личко рум'яне своє,
Тоді ми до лісу підемо удвох
Місце шукати грибне.

Ліс нас зустріне мовчанням сумним:
В сні спочиває усе,
Ледь заколишуться верхи дерев
Й знову спокійно стає.

Ми увійдемо у тишу лісну,
В ніжний серпанок імлі,
Ліс прокидатись почне у мить ту
Й зринуть до неба птахи.

Співом наповниться все навкруги,
Сонце всміхнеться згори,
Пахощі лісу, п'янки й чарівні,
Душу полонять мені.

Стежка, з дитинства знайома, веде,
Манить і кличе туди,
Де, як малими були ми колись,
Ягоди брали й гриби.

Любо по лісу з тобою іти,
Все тут до болю близьке,
Все тут знайоме мені і тобі –
Тут народилися ми.

ВІРШІ ДЛЯ ДІТЕЙ
ЩО ТАКЕ БАТЬКІВЩИНА?

«Що таке Батьківщина?»-

Ти питаєш.-Скажу.
Це вузенька стежина,
Що біжить у саду.

Це ліси гомінливі
У серпанку імлі,
Болота журавлині
І безмежні степи.

Це під неба блакиттю
Половіють жита,
Це над дзеркалом річки
Зажурилась верба.

Білосніжні вершини,
Прохолода гірська,
Плаї і полонини,
Гладь шовкова морська.

І співа солов'ям
Даль ясна чарівна.
У вінку з рути-м'яти
Україна моя.

УКРАЇНСЬКА МОВА

Рідна мова калинова!
В тобі щебет солов'я,
І садок, і хата біла,
І стежина до ліска.

В тобі пісня материнська,
Що лунає крізь віки;
І лелека, що на стрісі
Знов гніздечко звив собі.

Українська мова рідна!
Я кохаю так тебе.
Ти для мене найсвятіша
З усіх мов, що в світі є.

*****

Прийде весна, придуть турботи,
Селяни вийдуть на поля
І дружно стануть до роботи
За плугом скучила земля.

Біжать у поле всі доріжки,
Скриплять вози , гомін зрання;
Стоять заплакані берізки,
Чорніє зорана рілля.

У дощ, у холод, на світанку
Такий вже хліборобський вік:
Орати, засівать ділянку...
Весняний день - годує рік.

*****

Теплий вітер нам приніс
Полуничну повінь,
А світанок промайнув ,
Наче дивний спомин.

Літо! Літечко прийшло
З жнивами, сінокосами;
У ранкову срібну даль
Дзвенять тумани косами.

ЄНОТ

Єнот маленький по осоку
Боїться ввечері іти,
Бо у ставку на дні глибоко
Сидить чудовисько в пільмі.

«А ти ,Єнотику, не бійся,-
Втішає матінка маля -
Привітно тільки усміхнися
І усміхнеться вся земля.»

ЇЖАЧОК

Я маленький їжачок,
Маю безліч голочок,
Як чогось злякаюся -
У клубок згортаюся.

За дорогою лісок,
Звідти я прибіг в садок.
Грушок, яблук назбираю
І на зиму заховаю.

Не страшні ні вовк ,ні жук,
Не боюсь я і гадюк;
Ласувать люблю грибами,
Молочком і ягідками.

В мене очі-намистини,
Я прямую до шипшини;
Скрізь листочків назбираю,
Ними нірку вистеляю.

Як подують вітри злі,
Упадуть важкі сніги,
Я у нірці, у теплі,
Буду спати до весни.

БІЛОЧКА

Мій рідний дім - зелений ліс,
А ти мене сюди приніс.
Пусти мене назад туди,
Чекає мама у дуплі.

Я- білочка , мала, руденька
Та любить ліс моє серденько.
Пусти мене, тебе благаю,
За це-грибочків назбираю

Пусти мене, хутчіш до мами,
Бо зимонька не за горами.
Зібрать горішків я ще маю –
Пусти мене, тебе благаю.

БУНТАР

Вітер-бунтар струсонув головою:
«Хто ще посміє командувать мною?
Сам я собі господар й повелитель,
В лісі дрімучому моя обитель.

Ну,а Матуся-природа хай знає:
Вітер по волі як хоче гуляє.
Зараз дмухну, що є сили і мочі -
Стане довкола темніше від ночі,

Хмарами вкриється небо умить,
Блискавка вдарить і грім загромить;
Будуть стогнати під тиском дерева,
Дров наламаю - і буде як треба.

І затремтить вся тоді звірина,
Будуть благати, щоб зглянувся я ;
Мати-природа ляже до ніг:
»Вітре могутній. Ти-переміг!«

Мріями тішився вітер-бунтар
І не помітив лишився як сам.
Сумно тепер він хита головою -
Навіть вітри відцурались старого.

І зрозумів лиш тепер Вітрюган:
Не все вирішує сил ураган.
Можна ламати, трощити і бити –
Та нездоланним є прагнення жити.

*****

У осіннім небі над селом моїм
У прощальнім колі зграя журавлів.

І збагнуть не можуть дітлахи в селі,
Чом тужно курличуть в небі журавлі.

Весело сміються пустуни малі,
Бо ще невідомі їм птахів жалі,

Бо вони не знають, що то за печаль –
Батьківщину любу покидати жаль.

Ген високо в небі вже птахи летять –
У краї далекі їх шляхи лежать.

Болота поліські, зелені ліси
Згадкою зігріють в шторми і дощі.

А дорога дальня і така важка,
Переліт пташиний – справа нелегка.

Десь на небокраї цяточки малі –
То летять у вирій наші журавлі.

Залишили діти ігри в стороні,
Дружно закричали: «Доброї путі!»

*****

Я іду по вулиці і душа співає,
Сонце по – весняному угорі сіяє,
Вітровій сміється, листям шарудить,
В невідомість синю піснею летить.

Ось на павутині плине павучок,
Вітерець гойдає диво – літачок.
Пожовтіле листя із дерев летить,
Ще дбайлива осінь встигне все зробити.

БАБИНЕ ЛІТО

Бабине літо! Бабине літо!
Павутиння літає в саду.
Бабине літо! Бабине літо!
Знайомою стежкою йду.
Бабине літо! Бабине літо!
Неба прозора блакить.
Бабине літо! Бабине літо!
Струмочок весело дзюрчить.
Бабине літо! Бабине літо!
Пустотливий легкий вітерець.
Бабине літо! Бабине літо!
Осінь веде у танець.
Бабине літо! Бабине літо!
Сонце яскраво сія.
Бабине літо! Бабине літо!
Неповторна, чудова пора.

*****

Вітер ледве дише у осінній тиші,
Під ногами листя шарудить.
Так сьогодні хороше у принишклім лісі,
Між дерев звиваючись стежечка біжить.

Птахи відлетіли і самотньо стало,
Спорожніло гамірне царство лісове,
Лиш багряним листом землю всю услало,
Зажурилось, змовкло все, бо зима іде.

*****

У садах дозрівали яблука,
Так медово пахли грушки,
Шелестіли сумно листочки
І збирались у вирій пташки.

Непомітно підкралась осінь,
На зелений зійшла поріг.
У прозору небесну просинь
Потягнувсь журавлиний клин.

СЛОВО ДО ВИПУСКНИКІВ

У незвідані далі, в неозорі світи
Вас покликкала доля у сріблястій імлі.
І вітрила напнуті, настає час пливти,
І стоять на причалі долі вже кораблі.

Вітер вольності кличе, юність в сурми сурмить,
У незвідане манить – зупинися ця мить!
А на серці тривожно і неспокій в душі,
Як же не розгубитись і свій шлях віднайти.

У життєвому морі будуть штилі й шторми,
Будуть рифи підступні, вири і валуни.
Але ви не вагайтесь, кожен знає моряк,
Якщо збився із курсу – допоможе маяк.

Крізь шторми й темінь ночі видно блиск маяка,
Нестрашні вітри й грози – віра є в моряка.
Хай супутником вашим буде віра завжди,
А надія й порядність – вірні друзі в житті.

Ви – керманічі долі і штурвал вам тримать,
До причалу дитинства не вернетесь назад.
То ж вперед, сміливіше, підніміть якоря,
Бо у небі України сходить ваша зоря!